

Práce v první části odkrývá problematiku „literární povahy“ komiksu a toho, jak s ní bylo u nás nakládáno. Zjišťuje, že ačkoli se už upustilo od směřování komiksu a literatury, nebyl tento krok ještě teoreticky reflektován.

Ve druhé části na základě srovnání komiksu a literatury ze tří hledisek – z hlediska autenticity uměleckého díla, užití verbálního jazyka a z hlediska uměleckého artefaktu – ukazuje, že komiks nelze v pravém slova smyslu s literaturou vůbec poměřovat. Komiks je zde charakterizován jako umělecké dílo dvoufázové autografické, které využívá prostorových vlastností písma a které aktualizuje knihu jako svůj artefakt, na rozdíl od literárního uměleckého díla, které je popisováno jako jednofázové alografické s (potenciálně) zvukovým artefaktem.

Třetí část se pak zaměřuje na aplikaci několika teoretických koncepcí, které na pozadí literatury vznikly (koncept narace, vypravěče, poetiky, recepce, čtenáře apod.) na komiks. Ukazuje, že i přes vzájemnou neporovnatelnost komiksu a literatury je za určitých podmínek možné a užitečné zkoumat komiks prostředky literární teorie. Je to vždy tam, kde sama teorie není pevně svázána s materií literatury, tj. s jazykem.